

האנושית. הוא יתאר את המלחמה, את הריצה, את השינאה ותגמול-הדם. והוא יראה כי לא זו הדרך, לא שם הפתרון, תוכלו לקרוא לזה סרט פאציפיסטי, אם תרצו. הנה, מצד אחד, עם הנלחם על קיומו, כר-בש בית בשממה, מצמיח חיים בשימון — ומסתבך במלחמה טראגית עם שכניו. הוא מחולק לשניים: אלה השואפים נקם, התובי עם תגמול, ואלה האומרים להבליג, להושיט יד לשלום ולהבנה. ומנגד, העם השני. גם הוא רוצה לחיות, גם הוא רוצה שלום.

הסרט יהיה אמנם ישראלי. יראו קיבוץ, יראו את תליאביב. אבל בעיה היא גדולה הרבה יותר מישראל. היא בעיה עולמית. בעיית הצעיר המתחנן להרג, ואינו יכול למחוק את השנאה מליבו. כמו לוחמי ה-מחתרת בצרפת, אחרי מלחמת העולם השנייה. הם לא יכלו לחזור לחזור לחיי שלום, הם שלמדו לשפוף זעק לעוד שפכית-דמים. הם התגייסו לצנחנים, לאלג'יריה, לקיצוניים, כדי להמשיך לפוצץ עוד בית, להרוג עוד אויב. הם אינם אשמים בכך; השנאה היא ראשונה שהורוקה בהם בהכרה, היא הרוי חפת אותם אל מעבר לגבול.

בסוף קילומטר 95 באה הבשורה של כריסטיאן ז'אק: השנאה אינה יוצרת שום דבר, מלבד שנאה.

★ ★ ★
דם על כר מידה
 א ל תחשבו שכל זה היה בספר של הווג הישראלי הצעיר, מרגלית בנאי

אור מלכות הים
 נראה כריסטיאן ז'אק (עניבת-שוך שחורה, בי-אמצע) מתמוגג מרוב נחת, בשעת נשף בחזרת מלכת הים, ש-

יאן ז'אק מתכוון להסרים „אילו כולם היו כמוהם” ישראלי תגמול לאורך הגבול

רוצה להצטלם. קיבלה מיברק מהוריה בי-בואנוס-איירס, שאלו מה כל הרעש הזה על חתונה. זאת משפחה גדולה: במצרים, באר-גנינה, בניו-יורק. לא סתם משפחה. אימי פריה.

★ ★ ★
בתי-דודה בחדר

מה דעתו של הבמאי הדגול על ה-ישראל המופצז? חיונית, ועוד ארץ! הנה, ישר מפינו: „זה גזע יוצא-מן-הכלל. גזע אמין ויפה. הוא לימד הרבה דברים לעולם.” והחלק הנשי של הגזע? „אין מה להשתח, הן אולי היפות ביותר בעולם! הנה, השבוע הייתי בתחרות לבחירת מלכת המים. היו שם 18 בחורות. ובכך, 16 מהן היו בעלות פנים משגעות. תלביש אותן בשמלה, והן בין היפות בעולם!”

למה שמלה? „הן קצת שמנונות בירכיים; המקום המקלקל תמיד לאשה. לא נורא, לא נורא. גם האשה הצרפתית אין לה ירכיים יפות. רזות מדי. והאמינו לי, זה הרבה יותר טוב שזה קצת שמן, מאשר שזה מין מקל עם קצת בשר מצומק על זה. ובכלל — לישראליות יש עיניים משגעות. אין כל ספק: הישראליות הן הנשים היפות ביותר שראיתי. נכון, טיטי?”

טיטי מחתה דעה של מומחה: „כן, זו תערובת נפלאה של גועים. יופי נדיר...” איהואן מוציא צילום מבריק גדול. גבר מרצין, בפוזו. דוחק ידוע. הייתם משתגעים לדעת את שמו. שחקן הבימה. רוצה לקבל תפקיד בסרט. ז'אק אינו מתלהב. „לא סימ” פאטי. אני רוצה רק קצת שמן, מאשר שזה מין סרט זה. אין כאן מנתלים וגיבורים. גם מי שמתנהג כנבל, הוא אדם כנה בפני עצמו.”

בכלל, היה מבול של ישראלים שרצו ל-התקבל לראיון עליי הצחת הצרפתי. „אני בתי-דודתו של סם שפיגל (זה היצירן הגדול מהוליווד), חזרתי עשוי מארצות-הברית. למדתי שם אמנות המישחק” הודיעה חיפ”אית אחת. ז'אק שואל: „יפה?” איהואן: „הי טלפון לא אמר. היא תבוא בשבוע הבא למבחן.”

וזוהי טיטי: „טילפנה אלי אחת, אמרה בוגגור הנרי, אני בת דודתך. אני יכולה לעלות לחדר?”

„אבל איזה בתי-דודה? אין לי כזאת בארץ.” „אתה יודע, בת אחותו של אביך...” „אבל לאבי לא היתה אחות!”

„כן, אני בתי-דודה שלך. אני יכולה לעלות לחדר שלך?”

נו, מילא, אמרתי לעצמי, מה אני שאנעל את דלת חדרי בפני בתי-דודה. מי יודע, אולי היא חתיכה טובה. איפה! וקנה כזאת. אמרה לי „אוה, הנרי יקירי, ורצתה לחבק אותי.”

התרחקתי ממנה. „סליחה, מאדאם,” אמרתי בקול הקורקטי ביותר, „שמי לא הנרי, שמי ז'אק. טעית במספר החדר.”

כולם צחקו. המוגנית נעצרה שוב בפתח המלון המפואר והחבורה נכנסה פנימה. „סלח לי, אדוני, ניגש השוער לאחד ה-צרפתים, בת דודה שלך טילפנה. אמרה ש-תבוא בערב.”

איזה צחוק!

ספר לקטעים. כל אחד כתב קטע, מסרו ל-שני לעריכה ולתיקון. „דם נשפך על כל מלה שנמחקה או תוקנה”, נזכר הרברט. הספרי, שנכתב באנגלית, הצליח למצוא מו”ל באמריקה. הרגע הגדול בא כאשר ה-אריה השואג של מסרו גולדווין מאיר שם עין על הרומן בעל הכריכה הכחולה. אבל הוא הסיר אותה במהרה בחזרה. מה יגידו הערבים אם מניח תסריט סרט ישראלי? הרגע הגדול הלך כלעומת שבא.

הווג שמע כי בשעת ביקורו בארץ, לפני שבעה חודשים, התעניין כריסטיאן ז'אק בחומר הישראלי. הם הכניסו את כתב-היד למעטפה ושלחו אותו לפאריס. התשובה הומחשה בדמותם של ז'אק ועוזריו, במונית שסירה ברחובות יפו.

שמים לב באיזו דרך אלגנטית חוזרים ל-יפו ולמונית של אלי?

★ ★ ★
אימפרייה של משפחה

א די לא שם אפילו לב להפסקה שבה סופר על מרגלית והרברט. הוא ממשיך בהסבריו כאילו לא קרה דבר: „זהו קפה ערבי טיפוסי. אתם רואים? נרגילה!”

ז'אק מציץ לתסריטאיו שלו: „גם ספר. רוצה להסתפר? שמים לך קערה על הראש ומגלחים מסביב. מה שנשאר מתחת לקערה — זאת התספורת שלך.”

אלי לוחץ על הבלמים. טיטי נדחף קדי-מה. מתי רז נאחו בכיסא שלפניו. כריסטיאן ז'אק אומר: „אורלה-לה!” ככה, אורלה-לה צרפתי אמיתי. „הילדים האלה, כמו תרנגור לות. רואים מכונית מתקרבת, זורקים את עצמם מתחת לגלגלים. ככה זה בכל העולם. בשביל זה אין לי ילדים ואני גם לא אעשה!”

אתם עדים, הוא עצמו הסב את השיחה לעניינים פרטיים. אפשר עכשיו לשאול שא-לות פרטיות מבלי להראות חצוף. למשל: „בן כמה אתה?” הוא צוחק: „נגיד 14. נה, טוב, מעל 50. אבל לא מצטער על זה. הספקתי לראות הרבה.”

אם כבר, אז עוד שאלה אישית: „הגברת קלוט דה-בוטון, הישראלית שתהיה עוד מעט מאדאם ז'אק...”

„הו, הו! כולם מדברים רק על החתונה הקרובה שלי. אני כבר מרגיש את עצמי כאילו הייתי נשוי מזה שנים עם העלמה. צריך כמעט לחשוב על גירושין כבר, לפי הקצב הזה!”

רמו דק למאדאמות הקודמות: רנה פור, סימון רנו ומרטיין קארול.

ובכל זאת, מה עם העלמה דה-בוטון? „דיברתי איתה אתמול בסלפון. היא בלונ-דון. מופתעת מאד מכל הרעש שעושים כאן. אמרתי לה שהצלמים משתגעים לצלם אותה. היא אמרה, לא, תודה. אני לא כוכב. לא

הקלאסי של קשרית בהגנה. בצה”ל שרתה בלהקה צבאית, המשיכה את הקריירה כ-קריינית בקול אמריקה בעברית. היא גם כ-תבת ספרי ילדים. כשהחליטו השניים לכ-תוב רומאן, בדקו ביסודיות מדעית את ה-מצב בארץ והחליטו: הנושא העיקרי יהיה נושא השעה (כלומר 1956), לפני מלחמת סיני. וכך סובב הספר כולו על בעיית פעולות-התגמול — בעד ונגד.

נחום, איש לח”י מאוכזב, שעבר לקיבוץ-ספר בנגב, הוא בעד. תמר, קשרית הגנה לשעבר וחברת אותו קיבוץ-ספר, היא נגד. והכל על רקע אהבתו הלוהטת של נחום לתמר. הרברט ומרגלית חילקו ביניהם את ה-

אור ההצלחה
 נראים מחברי הספר קילומטר 95 מאושרים. מרגלית היא צברית ובעלה הרברט רסקול אמריקאי חיברו את הספר על רקע פעולות-התגמול מפני טיבצע סיני. הם כתבו את הספר קטעים קטעים, תיקונוהו ידיו.